

слідом. Щаслив, кому судило ся жити в ті дні! Се будуть гарні дні, дні весняні, дні відродження народного! Передавайтеж дітям і внукам своїм вісти про давнє жите і давні порядки. Нехай живе між ними тота пам'ять серед грядущих злиднів, так як жива іскра не гасне в чопелі. Прийде пора, іскра розгорить ся новим огнем! Прощайте!

Важко зітхнув старий Захар, зирнув на сонце, всміхнув ся і по хвилі вже його не стало.

Не плакали за ним ні сини ні сусіди ні громадяни, бо добре знали, що за щасливим гріх плакати. Але з радісними співами обмили його тіло і занесли його на Ясну поляну, до стародавнього житла прадідівських богів, і зложивши його в кам'яній контині, лицем до золотого образа сонця, вміщеного на стелі, потім привалили вхід величезною плитою і замурували. От так спочив старий Захар Беркут на лоні тих богів, що жили в його серці і нашіптували йому весь вік чесні, до добра громади вимірені думи.

Богато змінило ся від того часу. Аж надто докладно збуло ся віщуванє старого громадянина. Великі злигодні градовою хмарою перейшли понад руською землею. Давнє громадство давно забуте і, здавалось би, похоронене. Та ні! Чи не нашим дним судилось відновити його? Чи не ми се жиємо в тій щасливій добі відродження, про яку вмираючи говорив Захар Беркут, а бодай у досвітках тої щасливої доби?

(КОНЕЦЬ).